

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Tư Cầu ngạc nhiên vì cơn mưa bất thường ở cuối mùa này, anh ta vội xua bầy vịt về. Và cũng may khi về tới chòi là cơn mưa lớn đã ào tới. Bầy vịt được thêm nước mưa tha hồ rửa lông rửa cánh, nô giỡn vang rân... Tư Cầu rút khăn tắm lau lia lịa cùng mình, lấy áo xỏ vào rồi ngồi bệt xuống nóp vắn thuốc hút.

Mưa rơi rào rào trên mái tranh để rồi chảy ton ton xuống mặt đất càng làm tăng thêm vẻ cô tịch của căn chòi bơ vơ trong đồng trống. Tư Cầu nhồm lên kéo chiếc nóp xê vô trong để tránh mưa vào. Đoạn anh ta ngồi bó gối trầm ngâm phì phèo hút thuốc...

Bỗng ngoài sân có tiếng bầy vịt kêu dớn dác. Tư Cầu ngó ra thì thấy Phấn, tay giữ nón lá, tay xắn hai ống quần hấp tấp chạy vô. Tư Cầu vội đứng phắt dậy. Anh ta muốn nhảy tung lên reo mừng nhưng lại lựng khựng đứng đó, rồi miệng bập bập điều thuốc vắn đã tắt queo từ hồi nào... Phấn chạy ào vô trong chòi, đứng lại mỉm cười nhìn anh ta rồi thở khi một cái. Tư Cầu cũng cười cười theo rồi lên tiếng:

- Dữ hông! Sao hôm rày mắt biệt vậy?
- Ờ, mắt biệt thì anh vừa lòng lắm hả?
- Trời ơi, mình đợi người ta muốn chết mà ra đây nói cái ngữ đó nữa chớ!

Phấn lật nón lá xuống rảy cho ráo nước rồi dựng bên vách chòi. Đoạn cô vo quần lên đưa chân ra ngoài giọt nước mưa để rửa cho sạch bùn. Xong xả, cô lật chiếc khăn rằn buộc chéo trên đầu xuống để lau mặt và quết cho quần áo bớt ướt. Tư Cầu chăm chú nhìn Phấn: cái thân hình tròn trịa, chắc nịch dính sát vào lần quần áo ướt đầm kia, đối với anh ta quá quen thuộc mà cũng quá... mới mẻ sau non một tuần lễ cách biệt.

Phấn liếc lên bắt gặp cái nhìn đó nên đâm ra mắc cỡ và làm bộ hỏi Tư Cầu:

- Hay dữ hông! Người ta lạnh muốn chết mà anh đứng như trời trồng ở đó hả?... Đưa cái khăn tắm đây cho em mượn lau đỡ một chút coi!

Tư Cầu lúng túng rút chiếc khăn tắm đưa ra:

- Thì đây nè, ai biểu hồng hỏi!
- Hừ, có vậy mà cũng phải hỏi!... Mà anh còn bộ quần áo khô nào hông cho em mượn bận đỡ coi!
- Ủa, bộ hồng địa liền sao?
- Muốn vậy lắm hả?

Thấy Phấn dợm đi, Tư Cầu hấp tấp kêu lên:

- Hồng... hồng có đâu! Thì anh hỏi chơi vậy mà. Để tạnh rồi hãy địa chớ bây giờ mưa gió ầm ầm như vậy mà đi đâu! Đây anh còn bộ quần áo máng trên cột kia, em lấy thay đi.

Phấn háy xéo anh ta rồi mới chịu bước lại lấy bộ đồ xuống, đoạn vùng vằng hỏi:

- Cái chòi của anh lớn bằng... cái lỗ mũi của người ta và trống hốc như vậy rồi thay đồ ở chỗ nào bây giờ hả?

Tư Cầu "xì" một tiếng rồi nói:

- Ý trời ơi... thì "bà" thay đại ở đó hông được sao! Làm như người ta hông biết... Thôi đây nè, lấy cái xà-rông đó tròng vô thay đỡ đi...

Phấn xên lên đáp:

- Ủ thì đưa đây!

Thay xong, Phấn nắm hai vạt áo chéo lại cho bó sát vào người rồi nói:

- Quần áo gì rộng thùng thình, kỳ quá!

Tư Cầu bắt tức cười:

- Áo của người ta chớ phải của mình đâu mà chê hông biết!... Thôi lại gần đây, anh hỏi một chút coi!

Phấn ngoan ngoãn đến ngồi ép mình bên cạnh anh ta. Tư Cầu nhìn người yêu, chặm rãi hỏi:

- Sao tụi hôm nay mắt nhắm mắt dạng ngoài này vậy?... Bộ chuyện em tính nói với bác Bảy đó hông... êm rồi hả?

Phấn đang tươi rồi nghe hỏi thế xụ mặt xuống. Cô không lên tiếng trả lời mà chỉ sẽ gật đầu rồi thở dài náo ruột. Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm:

- Bộ bác Bảy hông chịu hả? Đầu đuôi như thế nào em kể lại cho anh nghe coi!

Phấn xẵng giọng đáp:

- Thì hồng chịu chứ còn "bộ" gì nữa! Bà già bả hồng chịu... là hồng chịu chứ anh bắt kể cái gì nữa chứ!

Rồi như thấy mình giận đối một cách vô lý, Phấn chép miệng nói tiếp:

- Bà già bả nhứt định hồng cho tụi mình lầy nhau anh à! Em cũng đã lựa lời nói vô hết sức, năn nỉ ỉ-ôi hết lời mà cũng ăn trót luôn...

- Sao hôm trước, em nói em có cách gì đó?

Phấn thở dài:

- Thì có chứ chẳng không, em tính bắt non bà già rằng em đã... mang bầu với anh...

Tư Cầu dấy nẩy:

- Ý trời em dám nói vậy hả?... Nói vậy hồng nên đa em!

Thấy bộ điệu Tư Cầu như thế, Phấn đầu buồn thiu cũng nhếch mép cười:

- Anh làm gì nhẩy tưng tưng như bị ong vò vẽ chích vậy? Người ta chỉ mới tính nói chứ có nói đâu! Mà chỉ "nói" thôi chứ bộ có thiệt đâu mà anh hoảng kinh như vậy!

Tư Cầu làm mặt bảnh:

- Sợ cái gì mà sợ! Anh hỏi cho biết sự thể ra sao vậy mà! Nhưng tại sao em tính nói mà rồi nín êm luôn vậy!

Phấn lại thở ra:

- Thì anh coi má em đau rề rề, em thấy vậy cũng không đành tâm nói tới chuyện đó.

Tư Cầu biết phần mình nói với người nhà cũng không xong như phần của Phấn, nên bọc xuôi theo:

- Em nghĩ như vậy là phải lắm rồi. Mấy năm nay, anh thấy bác Bảy đau lên đau xuống hoài... thiệt tội nghiệp quá! Em hồng nói cái chuyện đó ra là... nên lắm!

Phấn làm thinh. Tư Cầu dụ dụ một hồi rồi hỏi:

- Bộ... hồng êm rồi bác Bảy giữ riết ở trong hồng cho ra ngoài này nữa hả?

Phấn gật đầu. Tư Cầu cũng thở ra:

- Hèn chi hôm rày em mắt tiêu hồng thấy ló dạng ra ngoài này nữa!

- Thì bà già bả sợ em xấp lại anh nữa nên bả canh riết lắm, hồng đi đâu được hết. Bữa nay nhờ trời mưa. em làm bộ đi cầu rồi đông luôn ra đây. Trời này thì biết sợ ai nom theo mình nên vững bụng lắm!

Rồi Phấn lại hỏi Tư Cầu. giọng hờn mát:

- Còn anh, anh hồng thấy em ra rồi cũng ở biệt luôn ngoài này chứ hồng thềm vô thăm nom gì hết hả?

Tư Cầu cự nự:

- Hừ, hồng biết cái móc xì gì hết mà cũng nói! Anh có vô trông mấy lần, đi qua đi lại trước nhà em mấy bận mà có thấy em ló mặt ra để hỏi thăm, hỏi lom!

- Vậy hả?

- Có bữa, anh tính vô đại, nhưng rồi cũng đứng xớ rớ đằng trước một hồi, kể thấy anh Hai của em đi ra, anh hoảng kinh đi luôn một hơi...

- Ủ phải, chứ anh đi vô càn, rủi bà già bả gặp được, bả chửi cho thực sinh!

- Bác Bảy có chửi thì mình cũng ráng vánh lỗ tai nghe chứ ngán cái nước bác đem méc tía anh thì thấy bà! Ông đã mần anh một trận quá xá!

Phấn tò mò hỏi:

- Ủa, bộ bác trai ở bên hay hết công chuyện của mình rồi hả?

- Chớ sao! Má anh có nói chuyện với ông rồi, cho nên bữa hôm, ông kêu anh đi cạo sát ván. Ông nói từ rày sắp lên hể anh mà còn làng chàng với em nữa, ông gặp đâu ông giết đó!

Phấn cười bảo:

- Ôi ông hăm he vậy, chứ hồng lẽ làm thiệt sao mà sợ!

- Ý em hồng biết tánh ông! Ông nhậu vô ba ngày rồi ông dám "rang" mình thiệt chứ hồng phải chơi đâu!

Phấn khoanh tay gác lên đầu gối, rồi vừa đong đưa thân mình, vừa nhịp nhịp đôi bàn chân, mắt nhìn vào những giọt mưa nối tiếp nhau từ trên mái lá rơi xuống... Tư Cầu thấy cô có dáng suy nghĩ nên không dám nói thêm nữa. Một hồi lâu Phấn mới lên tiếng :

- Phên này tụi mình ắt phải tính đến cái kế đã bàn hôm trước...

Tư Cầu ngồi ngay lại:

- Kế gì đó?

- Kế... cuốn gói chứ còn kế nào nữa!

- Bộ em tính trốn thiệt hả?

Phấn nhìn anh ta hỏi lấy:

- Chớ còn thứ nào trốn "chơi" nữa. anh làm ơn nói thử nghe coi!

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Thì em nói... thành linh quá nên anh hỏi vậy mà!
- Xí! Bàn tính lại cả trăm, cả ngàn lần rồi mà còn thành linh cái nỗi gì nữa!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao đành nín thinh giờ tay gãi đầu... Phấn nhìn anh ta không vừa lòng chút nào, rồi bực dọc nói tiếp:

- Cũng vì chuyện đó mà bữa nay em dầm mưa ra cho anh hay để anh sửa soạn trước đó!

Tư Cầu hỏi liền:

- Ủa, bộ tính gấp lắm sao?
- Hồng biết gấp hay trễ gì hết, hễ có dịp thì mình đông liền; bởi vậy nên anh phải lo đầu đó cho sẵn đi, chớ đến chừng đó anh cựa nựa này nọ hay đổ thừa bị tại gì thì hồng được đâu nghen! Cái gì em cũng nói trước hết, anh có ưng thì theo, không thì thôi chớ đừng để lâm chuyện rồi sanh chương bắt tử cho sọc dưa hết thì đừng trách sao em này nọ đã!

Nghe Phấn buộc ngặt như vậy, Tư Cầu không biết nói làm sao đành ừ hữ xuôi theo. Phấn vẫn chưa chịu:

- Cái gì anh cũng ừ càng, ừ mạng hết! Để nữa rồi anh bỏ xuôi lờ hết thì anh biết!

Tư Cầu lớn tiếng:

- Thì người ta nói "ừ" rồi hồng chịu nữa sao? Biết cái gì nữa chớ hả? Có vậy mà cần nhằn cửi chửi hoài nhục hó cạp miếng vừa!

Phấn bịu môi:

- Cha, giỏi quá há! Muốn biết cái gì thì để nữa rồi hay, chớ bây giờ đừng cô giỏi câu mâu...
- Bà xẹt đũa nào câu mâu tự nảy giờ đó!

Phấn nghe Tư Cầu thề ngang như vậy hết giận, cười xòa:

- Thôi đừng thề ầu!... Bà có xẹt anh thì em ở với ai hả cưng?

Tư Cầu được nư nên vẫn ngồi xụ mặt xuống đó. Phấn nhích lại gần, dơ tay vuốt ngực anh ta và nhõng nhẽo nói:

- Thôi vuốt giận đi cưng!... Để rồi em thưởng cho! Bộ em dầm mưa lội vô đây để ngồi cãi lộn hay nói dần dần khan vậy thôi hả?

Thấy Tư Cầu mặt mày vẫn còn chù ụ, Phấn làm bộ xô nó ra:

- Vắng mặt người ta cả tuần nay, bộ anh hồng nhớ, hồng thương, hồng... thêm hả?

Nói đến đó, cô ôm chặt lấy Tư Cầu, mắt long lanh, giọng lẳng lơ hỏi dồn thêm:

- ... Bộ anh hồng thêm em hay sao, anh Tư?

Một cơn gió lùa qua làm hắt mưa lên rìa nón. Phấn rùng mình ghi sát vào lưng Tư Cầu:

- Ý lạnh quá anh Tư! Anh ngồi xê vô trong này một chút chớ quay mặt ra ngoài ướt hết còn gì!

Tư Cầu giận hết nổi. Đến chừng đó, anh ta mới cảm thấy mưa lạnh ngoài trời và làn da nóng hổi phía sau lưng... Anh ta quay phắt lại, choàng tay chặt lấy cổ Phấn.

Cả tuần nay, Phấn "cắm cung" trong nhà nên nước da mặt, da cổ nhả nắng hết và vì lạnh nên trắng xanh. Mấy sợi tóc ướt dính sát trên trán, trên má của Phấn. Tư Cầu khế lấy đầu ngón tay khều ra và vuốt lại cho xuôi theo mái tóc của người yêu; đến bữa nay anh ta mới để ý tới những sợi lông măng mượt rượt dính sát theo vành tai hồng hồng của Phấn. Mới cách nhau có một tuần lễ mà sao Tư Cầu thấy Phấn mới mẻ vô cùng: Một con Phấn xinh đẹp hơn. nòng nà hơn, tình tứ hơn! Cũng đôi mắt, cũng đôi má, cũng đôi môi, cũng thân hình ấy mà anh ta tưởng chừng như quá quen thuộc, thì bữa nay, bỗng nhiên lại quá khác và như... mới tinh! Tư Cầu hỏi hộp lạ lùng, hỏi hộp y như lần đầu tiên đêm nào Phấn đưa chân đạp ngã cây rọi mù- u! Hỏi hộp nhưng hết còn nhát sợ nữa! Bên ngoài, trời mưa mỗi lúc một thêm to. Tư Cầu cúi xuống hôn rất lâu lên má của Phấn... rồi chậm rãi hôn lại một cái nữa. Xong anh ta ngừng đầu lên, mỉm cười nói:

- Ủ, bữa nay thơm mùi xà-bông Cô Ba quá, chớ hết... khét nắng như mọi khi!

Phấn giờ hai tay quàng lấy cổ Tư Cầu rồi buông người nằm ngã xuống kéo anh ta theo. Mờ mắt he hé, Phấn hỏi nhỏ lại:

- Như vậy, anh có chịu hông?

Tư Cầu vừa gật đầu. vừa úp mặt xuống vai người yêu... Phấn khúc khích cười rồi lấy tay nâng mặt Tư Cầu lên bảo:

- Anh chịu khó ra xập tẩm cà-rèm xuống hông thôi mưa tạt ướt hết... Rồi mau vô đây với em nghen!

Tư Cầu cần nhân:

- Thây kệ nó mà! Tạt đâu mà tạt hồng biết nữa!

Phấn xô nhẹ anh ta ra:

- Giỏi đi cưng... Mau đi rồi vô đây em mắc đèn cho!... Bộ mắt mát gì sao mà sợ hồng biết..

Tư Cầu vùng vằng đứng lên, bước nhanh lại lấy tay hất cái cây chống tấm cà-rèm xập xuống nghe một cái rầm, rồi chạy ào vô. Phấn nằm trên nóp giơ tay đón anh ta và nói:

- Dữ hồng!... Đó, bây giờ có giỏi làm gì thì làm đi, ai cản...

Không có lần nào hai đứa nó yêu nhau một cách vừa cuồng nhiệt, vừa đậm đà như vậy. Có lẽ một phần để đền bù cả tuần xa cách và một phần để gắn bó nhau trong quyết định "bỏ trốn" mà hai người đã bàn nhau ban nãy...

Phấn sẽ rút tay ra, nâng đầu Tư Cầu đặt xuống đệm và hét hoảng kêu lên:

- Ý trời, tạnh mưa hồi nào mà hồng ai hay hết!

Tư Cầu nhướng mắt lên:

- Tạnh đâu mà tạnh! Còn mưa lác rắc đó bộ em hồng nghe sao?

Phấn hấp tấp đứng dậy với tay quơ lấy bộ quần áo bị ướt mưa đem phơi gió đỡ hồi nãy. Tư Cầu níu cô kéo xuống:

- Làm gì mà gấp dữ vậy? Để cho bộ đồ nó ráo một chút và chờ cho mưa dứt hột rồi hãy đi... Vô đây nằm ủ một chút chớ đứng vậy lạnh chết đa nghen!

Phấn vừa thay quần áo vừa cười ngạo Tư Cầu:

- Cha, tốt bụng quá há!... Bộ bấy nhiêu đó chưa... đã thềm sao hả cưng?

Rồi cô chạy lại lấy ngón tay xia vào trán Tư Cầu nhiech yêu:

- Anh coi vậy mà dữ lắm nghen!

Tư Cầu với tay định nắm giữ Phấn lại, nhưng cô ta đã chạy vọt ra phía cửa quơ lấy cái nón lá rồi xô hé tấm cà-rèm để đủ chui lọt người ra ngoài.

Tư Cầu lồm cồm ngồi dậy kêu giựt ngược lại:

- Khoan đi đã Phấn!

Phấn ngừng lại:

- Gì nữa đó tí non?

Tư Cầu chạy đến hỏi:

- Bữa nào ra đây nữa hả em?

Phấn cười đáp:

- Anh hỏi vậy, ông nội ai trả lời cũng hồng được! Bà già bà giữ riết lắm, tiện lúc nào em vọt ra lúc nấy chớ có biết đâu mà nói trước được... Mà cũng hồng chắc gì ra thường đâu, em nói trước để anh khỏi mong. Năm thuở mười thì mới có một đám mưa lớn như vậy, chớ bộ ngày nào ông Trời ổng cũng... mưa cho tụi mình một đám như vậy sao?

Tư Cầu sa sầm mặt xuống :

- Cha, lâu quá ai đợi nổi!

Phấn đưa tay quét má anh ta:

- Thì đó, em cũng nghĩ như vậy nên mới tính kỳ này nếu hồng êm thì hai đứa mình... đông luôn. Thôi em đi nghen! Chớ để trễ quá bà già bà sanh nghi, sai anh Hai ảnh bò ra đây kiếm thì chết dính chùm hết hai đứa.

Đi được vài bước, cô còn đứng lại nói với với Tư Cầu:

- Ở ngoài này, hể anh có nháy mũi tức là em nhắc lắm thâm anh đó nghen!

Tư Cầu mỉm cười gật đầu rồi cũng ráng dặn thêm:

- Nếu có ra được thì ra liền nghen em!

Phấn "ừa" một tiếng lớn rồi phăng phăng chạy đi lộn xuống ruộng... Tư Cầu thở dài nhìn theo. Một luồng gió tạt qua hất nước mưa vào thân mình trần trụi của Tư Cầu làm anh ta ớn lạnh. Anh ta vội so vai rút cổ chạy thụt vào trong. Tư Cầu thờ thần nhìn chiếc nóp xiên xẹo trong góc chòi. Chưa bao giờ anh ta thấy căn nhà trống trải một cách... chán chường như vậy...

o o
o

.. Trưa hôm đó, trong lúc Tư Cầu ngồi vót lạt tre thì thằng Năm em nó hót hơ hót hải chạy ra. Chưa tới nơi, nó đã réo hồi một:

- Anh Tư ơi anh Tư! Sửa soạn mau đi rồi đi trong.

Tư Cầu vội bỏ cái mác xuống chạy ra hỏi:

- Chuyện gì đó hả?... Thì cái gì mà nói cho tao nghe coi, chớ chưa chi đã kêu đi là đi làm sao?

Thằng Năm đứng thờ đốc một hồi rồi lập cập đáp:

- Má chị Phấn chết rồi...

Tư Cầu sững sốt nắm lấy vai của em nó lắc đi lắc lại và hỏi lại:

- Mà nói sao? Má con Phấn chết rồi hả?

- Ủ má chỉ chết rồi anh Tư à!

- Mà bác Bảy chết hồi nào mà bây giờ mà ra cho tao hay vậy?

- Nghe đâu mới hồi tượng bưng sáng này.

Tư Cầu lẩm bẩm một mình:

- Thiệt mau quá... mới đây con Phấn nó nói bà già đau nặng, mà bây giờ lại chết rồi...

Thằng Năm làm tài khôn:

- Ối bệnh già như... ngon đèn trước gió, tắt nay tắt mai gì hồng được!

Tư Cầu lườm nó:

- Mấy biết cái mốc xì gì mà cũng xía vô hồng biết!

Rồi anh ta hỏi luôn thằng Năm:

- Mà ai kêu mà cho tao hay vậy hả Năm?

- Tía chớ ai!

Tư Cầu thò lò con mắt hỏi:

- Tía hả? Mà sao ông lại biểu mà ra đây cho tao hay cà?

- Hồng phải cho anh hay không đâu mà còn kêu anh đi gấp ở trong nữa!

- Tao đi làm cái gì mới được chớ? Mà có nghe tía nói sao không?

- Thì tía sai tui ra đây mà hồng "nói" sao được! Tía biểu anh đi để qua phụ giúp dọn dẹp bên đám ma đó!...

Ở trông chòm xóm lại phụ rần rần. Mới đây mà họ đã chặt tàu dừa dựng rạp trước nhà rồi đó... Nghe nói đám ma này làm xôm lăm anh Tư à!

Tư Cầu nhăn mặt:

- Làm chi hồng biết! Chết rồi thì không đi chôn phút cho rồi còn bày đặt chi cho rắc rối thêm hồng biết! Mà ai đứng lo cái đám ma này mà có biết hồng?

- Có ông bác gì của chị Phấn lên lo đó mà!

- Ở nếu vậy thì phải rồi... Mà người ta đã mần xong đâu đó hết rồi, tao còn vác cái mặt vô đó làm gì nữa.

Thằng Năm nhún vai đáp:

- Ai biết đâu! Tía biểu kêu anh thì tui kêu anh...

Ngẫm nghĩ một hồi, nó nói tiếp:

- Chắc tía kêu anh qua phụ mần gà, mần vịt chớ gì... Người ta đến ì ì ở bên thì cũng phải đãi đằng chớ!

Tư Cầu gật đầu:

- Mà nói cũng có lý... À, mà từ hồi sáng tới giờ, mà có thấy con Phấn không hả?

Thằng Năm mau mắn đáp:

- Ý chút nữa tui quên khuấy đi mất!... Ối thôi anh ơi, chị Phấn chỉ khóc bù lu bù loa. Chỉ có biểu kiếm cách nhẩn vô cho anh rằng chỉ cũng muốn gặp anh gấp lăm... Hồng biết chuyện gì vậy anh?

Tư Cầu hỏi lấp:

- Sao mà không hỏi nó mà đi hỏi tao? Cái thằng này kỳ cục quá!

Thằng Năm sượng lại và tìm cách nói lảng:

- Thôi tui đi trước nghen! Anh nhớ vô gấp nghe anh Tư! Tía biểu tui nói với anh vậy đó!

- Thì mà chờ tao một chút để tao coi sơ qua ba con vịt rồi đi luôn một lượt hồng được sao!

- Anh mần cái gì thì mần xăng lên đi, tui đợi cũng được... chớ có đi trước một mình ông già ông hỏi bắt tứ... ngày ngà lăm!

o o
o

Về đến nhà. Tư Cầu đi thay một bộ đồ bà ba đen vải ú lành lặn để sang bên nhà bác Bảy. Thằng Năm lúc thúc đi theo sau để qua coi như bao đứa trẻ khác trong xóm đã chộn rộn bên ấy từ sáng, nhứt là bọn chúng đã chầu chực ở dưới nhà sau để chờ làm heo giành xin bong bóng mang về thổi phôi khô đá banh chơi...

Đến nơi, Tư Cầu ngó quanh quất tìm xem Phấn ở đâu. Anh ta thấy Phấn mắc lo tiếp họ hàng bà con ở nhà trên nên không tiện nói năng chi hết. Tư Cầu làm bộ đi xớ rớ lên để Phấn trông thấy. Anh ta vừa trở lên là Phấn biết ngay, sẽ gật đầu như... chào khách:

- Anh Tư mới qua...

- Dạ, tui mới hay nên vội vã qua liền đây.

Phấn liếc nhìn anh ta lấy mắt ra hiệu rồi thản nhiên nói:

- Chực chiều nay sau khi phát tang xong, tui sẽ nhờ anh Tư coi dùm cho việc mần thêm gà vịt để đãi bà con tới đi đám...

Tư Cầu khẽ gật đầu:

- Dạ được! Cô Ba để tui lo việc đó cho, có cái gì cần thì cô Ba cứ biểu... đừng ngại gì hết...

- Thiệt cảm ơn anh Tư nhiều lắm.

- Dạ hồng có chi... chòm xóm láng giềng nhau thì chỉ nhờ nhói trong mấy cái lúc này, bởi vậy người ta thường nói: nhứt cận thân, nhì cận lân... (Tư Cầu nhớ đến câu này trong bài vọng cổ vô đĩa: "Mẹ khuyên con về nhà chồng" nên đem ra xài luôn)

Tư Cầu nói xong là quay đi qua gian nhà bên để cho Phấn còn tiếp khách đến thăm viếng và chạy lên chạy xuống trông nom việc nước nôi trà lá hoặc chi tiền để mua sắm thêm món này món nọ cần thiết trong lúc ma chay. Vừa quay đi, Tư Cầu suýt bật cười lớn lên khi nó nghĩ rằng: *"sao bữa nay nó ăn nói... chừng chặc quá đỗi! Có lẽ khi người ta có một chủ đích gì rõ rệt thì trong bụng cũng hết đánh... lô tô!"*

Đến gian nhà bên, Tư Cầu thấy mấy người trọng tuổi đang lo tằm liệm bác Bảy. Một đồng bông gòn vắn kèn trong giấy súc chất bên cạnh chiếc hòm sơn đen dờ sẵn nắp...

◦ ◦
◦

Tư Cầu đang ngồi làm vịt trên cây cầu dừa dưới mé sông thì đã nghe kèn trống nổi lên trong nhà. Chắc là lễ phát tang bắt đầu... Tư Cầu vừa lấy dao cạo mề vịt vừa suy nghĩ đến lời nói "nhấn xéo" của Phấn hồi trưa này: không biết Phấn muốn gặp riêng để nói chuyện gì... À hay là Phấn sắp bàn với nó là chuyến này khỏi phải đi đâu hết. Bác Bảy nhắm mắt rồi thì còn ai cần mũi cần lái gì nữa mà sợ! Nếu được như vậy thì êm.. quá! Tư Cầu lo nghĩ miên man như vậy và để bầy cá lòng tong rĩa rút mắt chùm ruột non của con vịt hồi nào mà không hay. Anh ta dơ con dao yếm chém mấy cái xuống mặt nước làm bầy cá lòng tong nhảy tứ tung, nhưng rồi cũng bu lại để kiếm mồi hoặc ăn móng đầy rất ở xung quanh đó.

Tư Cầu bỏ con vịt vừa làm xong vào rổ xúc, rồi quơ lấy con vịt khác nhỏ lông. Vừa lúc đó, Phấn ở trên nhà đi xuống dưới mé sông. Tư Cầu nhìn sững Phấn trong bộ đồ vải sô trắng rộng thùng thình, đầu vắn khăn tang... Trong bộ đồ ấy, Phấn cô vẻ gầy ốm, bệ rạc hơn hồi còn ở ngoài đồng nhiều. Đôi mắt cô đỏ hoe và khi nhìn thấy Tư Cầu, miệng cô méo xệch và sụt sịt khóc... Tư Cầu thấy thương hại vô cùng. Tay cầm con dao, tay xách cổ vịt, nó đứng sững dậy để đón Phấn. Anh ta định tìm một vài lời gì an ủi người yêu nhưng lại lúng túng, để rồi nhăn nhó nhìn trôn Phấn với một vẻ mặt vô cùng xót cảm. Phấn cũng vẫn đứng gục đầu xuống khóc thút thít. Một hồi lâu, Tư Cầu mới lên tiếng:

- Thôi nín đi em, người ta ai già thì cũng phải...

Anh ta chưa nói dứt lời thì Phấn khóc rống lên. Tư Cầu nhìn cô ta van lơn:

- Thôi mà em... em làm quá thiên hạ họ nghe họ bu lại thì... mệt lắm! Mà em tính gặp anh để nói chuyện gì đó?

Nghe nói vậy. Phấn cũng ráng nín lại và lấy vạt áo đưa lên lau nước mắt rồi hỉ mũi. Xong cô ta nhìn Tư Cầu:

- Anh Tư à, má em mần phần rồi đó... như vậy đã đến lúc tụi mình phải lo toan cái chuyện đã bàn với nhau hôm trước...

Tư Cầu ái ngại:

- Sao em hồng để thủng thỉnh rồi mình tính sau việc đó, chớ bây giờ ma chay còn ề ề ra đó mà mình nghĩ vậy cũng... không phải đạo cho lắm em à!

Phấn rầu rầu đáp:

- Em cũng biết vậy lắm chứ phải không đâu. Nhưng đằng nào em cũng có tội bất hiếu lớn lắm đối với má em, dầu mình có đợi thêm năm bảy tháng hay cho đến mãn tang đi nữa thì cũng vậy thôi anh à... Má em qua đời rồi thì sau này chuyện gì cũng phải qua tay bác Năm em hết. Bác là người đằng cựu nên gắt gao với con cháu lắm... Thôi thì trốn sau cũng mang tiếng là trốn, mà trốn trước cũng không khác gì, bởi vậy em tính chờ ba bữa mở cửa mả cho má em rồi tụi mình liệu đường đi luôn anh à!

Tư Cầu để con vịt đang làm lông và con dao vô rổ, khoát nước rửa tay rồi đi lên chỗ Phấn đứng. Anh ta lắc đầu nói với người yêu:

- Em tính như vậy thì cũng... phải, nhưng mình làm nôn quá trong lúc này thiên hạ họ cười chê thú óc em à!
- Thì phải chịu vậy chứ biết sao! Mà họ có chê cười thì chê cười em đây hư thân mất nét chứ còn anh thì lo gì!
- Đã đành như vậy rồi nhưng em đâu mà anh đâu? Có gì thì hai đứa mình lãnh đủ hết chứ phải riêng một ai sao! Em nên nghĩ kỹ lại đi em... Tụi mình đi thì cũng có ngày trở về đây chứ bộ bỏ xứ sở biệt dạng hay sao?
- Ồi anh hơi sức đâu mà lo xa quá vậy hông biết! Em nói thiệt, nếu bà già còn sống thì em còn nấn ná ở đây, chứ bây giờ bà qua đời rồi thì đâu có cái gì buộc chân buộc cẳng em nữa được. Nếu mình hông như cái dịp này mà tông đi, lẩn khần lâu ngày chầy tháng đâu đó yên hết, thì chưa chắc hai đứa mình có đi mà trốn thoát được.
- Sao vậy em?
- Vậy mà cũng hỏi! Thì đến chừng yên việc ma chay rồi họ canh riết mình thì em hỏi anh bộ dễ kiếm dịp trốn lắm hả? Mà có trốn được thì bắt quá năm ba ngày hay một tuần lễ gì đó họ cũng đi theo chộp cổ dìa hết!
- Ờ phải...
- Thì bị kẹt ở chỗ đó, nên em mới bàn gáp với anh, chứ nếu không thì tội gì mà để cho mang tai mang tiếng thêm cho ngập đầu ngập cổ nữa hả anh!

Tư Cầu không biết nói sao nên đành nín thinh. Thấy vậy, Phấn nói:

- Khi nào địa nhà, anh nhớ lo sửa soạn đâu đó cho sẵn sàng đi, quần áo đồ đạc gì đó tom góp cho gọn đem dấu lẩn ở ngoài chòi trước đi, để đến giờ mình đi thiên hạ không ai để ý.

Tư Cầu mau mắn đáp:

- Cái đó thì em khỏi lo rồi! Anh chỉ có bộ đồ này là lảnh lặt đôi chút chứ ba cái kia thì... cá rô rửa hết. Hễ có đi là anh xách cái thân đi liền chứ khỏi phải sửa soạn gì hết.

Nghe Tư Cầu nói vậy, tuy buồn đứt ruột, Phấn cũng phải mỉm cười:

- Như vậy thì tiện lắm... Nhưng anh cũng chẳng cần gì mang theo ba cái đồ rách chi cho nó kinh càng thêm. Để khi ra tới chợ rồi, em lo sắm quần áo khác cho anh, chứ chẳng lẽ lên Sài Gòn mà anh cứ vác ba cái bộ đồ phèn ở ruộng lên đi ngờ ngờ coi sao được. Ăn bận như vậy đi lên phố xá thị thành, thiên hạ họ để ý xâm xoi đến mình lắm anh à!
- Vậy hả! Cha, cái điệu đó thì ở chợ họ cũng... rắc rối dữ há! Nếu em nói vậy thì mình may sẵn đồ mới ở đây trước đi cho nó tiện.
- Em lo là lo cho phần anh, chứ quần áo của em thì thiếu gì... Mà cắt trước cho anh ở đây sao được! Anh mà lo le đi may quần áo mới ở đây thì càng chết nữa! Em nói để em bao hết cho mà! Tới chừng ra đến chợ rồi, quần áo họ may sẵn bán thiếu gì!

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

- Em tính vậy thì tươm tất lắm rồi, nhưng phải chi em đợi làm tuần xong cho bác Bảy rồi hãy đi cho nó cách hơi... xa xa một chút hả em?

Phấn ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Nếu anh muốn vậy thì... cũng được, chứ phần em thì em muốn đi liền. Chớ ba ngày hay bảy ngày thì cũng vậy.

Tư Cầu không biết an ủi Phấn ra sao, chỉ đứng lựng khựng ở đó, rồi lấp bắp nói:

- Em nói vậy cũng phải. Bây giờ bác Bảy nằm xuống rồi chắc bác cũng hỉ xả cho tụi mình... Anh thường nghe người ta nói: hể nhắm mắt buông tay là hết, là bỏ qua hết thảy... Em có thương nhớ má em thì em thương nhớ để trong bụng, chứ bộ phải ở miết lại đây mới thiệt là thương, là nhớ đâu!

Phấn nghe nói vậy xúc cảm khốc mùi rồi mếu máo nói:

- Thiệt em chỉ làm khổ cho má em thôi. Như anh có đi, thì mai sau này có làm ăn khá giả còn trở về đền ơn báo nghĩa với hai bác ở nhà được, chứ còn em... em thiệt bạc phước hơn nhiều, làm sao mà má em sống dậy

nữa được....

- Thôi đừng khóc nữa em... người ta ai cũng có số mạng hết. Ông trời bắt sao thì mình chịu vậy... Vừa lúc ấy, kèn trống lại nổi lên trong nhà. Phấn lấy vạt áo lau nước mắt rồi nói:
 - Chắc có ai đến đi cúng vậy để em chạy vô mới được, chớ tự nãy giờ em ra ngoài này lâu quá!
- Tư Cầu gật đầu.

◦ ◦
◦

Lật bát mà đã tới ngày làm tuần đầu cho bác Bảy. Nhon dịp này Tư Cầu cũng qua xớ rớ bên nhà Phấn để phụ giúp công việc dọn dẹp, đãi đấng và cố nhiên cũng là để nghe ngóng... tình hình. Tư Cầu không dám qua sớm sợ đụng đầu với tía anh ta, mà chỉ sang đúng vào lúc cúng chiều. Anh ta lần mò lên nhà trên và xen vô đứng gần đám cúng. Trên bàn thờ đèn nến sáng trưng, khói hương mịn mù, trái cây đồ ăn bày đàng đàng dề dề...

Phấn quỳ trên chiếu với chị dâu, sau lưng anh Hai, cô đang đội sớ, trong lúc ông thầy ê a xướng lễ... Tư Cầu cố ý đứng dinh dảng ra để cho Phấn trông thấy. Quả nhiên cô này liếc lên bắt gặp anh ta liền, nhưng rồi lại cúi gằm mặt xuống như không để ý đến. Lễ tất, đốt sớ, đốt vàng bạc, nhà minh khí, quần áo giấy.... Nhìn ngọn lửa bùng bùng cháy đưa từng bọng khói đen trên khoảng không, Phấn bỗng nhiên khóc thút thít. Cô khóc vì cảnh từ biệt của má mình thì ít, mà chính là khóc vì sắp phải cáo biệt người chết để ra đi thì nhiều...

Hôm nay đã đến kỳ hẹn của cô ta với Tư Cầu về việc ra đi. Một kỳ hẹn mà Phấn đã có lúc muốn cho sớm hơn nữa, nhưng đến khi tới, cô không khỏi thấy đau xót trong lòng, đau xót hơn cả lần cô cảm từng khối đất sét ướt buông cho rơi xuống nắp quan tài của mẹ đã đặt yên dưới huyệt sâu... Đống tiền vàng bạc, nhà minh khí, đồ mã... chỉ còn là mớ tro lấm tẩm chút lửa tàn. Anh Hai của Phấn chạy lên bàn thờ lấy nhọ rượu đem xuống chế lên mớ tro tàn ấy cho nó tắt ngấm...

Xong xuôi đâu đấy, người lớn mời nhau, trẻ nít rủ nhau xuống nhà dưới ăn chè đậu. cơm nếp lót dạ... Thừa lúc mọi người chộn rộn dưới nhà sau, Phấn khều Tư Cầu rồi đi luôn ra sau hè. Tư Cầu liếc mắt thấy không ai để ý bèn rảo bước theo. Trời đã tối hẳn lúc nào...

Tư Cầu đang dào dác tìm Phấn thì nghe cô ta gọi nhỏ:

- Em đây nè anh Tư!

Tư Cầu đi ngay lại bụi chuối hột, tà lá um tùm khiến cho chỗ Phấn đứng đã tối lại càng tối thêm.

Đứng bên Phấn, Tư Cầu hỏi hớp hỏi liền:

- Sao, chuyện gì đó em?
- Bộ anh quên ngày hôm nay là ngày gì rồi sao?
- Cái gì mà quên! Hôm nay đã đến kỳ mà mình bàn tính hôm trước chớ gì!
- Anh còn nhớ như vậy cũng khá! Em tưởng anh quên tuốt luốt rồi chớ!
- Ý trời, cái chuyện gắt máu như vậy mà quên nỗi gì! Sao em, em đã định như thế nào chưa?
- Còn định cái gì nữa! Bữa hôm anh nói để qua đám tuần hẩn đi, thì bây giờ cúng quảy xong rồi đó, mình chỉ có nước là đông gắp. Mà sao anh hỏi vậy, bộ tính dây dưa lần hồi nữa sao hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Thì ai nói gì đâu, đi thì đi chớ bàn tán gì nữa. Mà em định chừng nào mình khởi sự đây?
- Sáng sớm ngày mơi chớ còn đợi ngày nào nữa?

Tư Cầu hỏi lại:

- Sáng sớm mơi này hả? Cha, cận quá há!
- Độ coi... bộ tính bàn ra cho ăn trét nữa hay sao chớ? Em nói thiệt, anh không đi thì thầy kệ anh chớ em đã nhứt quyết rồi. Chuyện này thì khỏi có ai níu kéo hay năn nỉ ỉ ôi gì nữa được nghen!
- Muốn mơi đi thì đi chớ ai nói gì đâu mà em nói hành nói tỏi hồng biết.

Phấn bình tĩnh nói thêm:

- Đi gì mà nghe anh nói cái giọng xuôi lơ thiệt hết ham. Đây nè, anh suy nghĩ kỹ lần chót đi, chớ để nữa rồi nói là bị một bắt ép hồng được đâu nghen! Hai đưa mình bề gì cũng người lớn rồi, chớ hồng phải mỗ ác còn dính cứt trâu đâu mà nữa rồi đổ thừa đổ bồi này nọ...

Tư Cầu xấu mình ngắt ngang:

- Thôi, thôi... người ta đã nói "đi" mà sao em kiếm chuyện cần nhằn hoài vậy cà!
- Nói vậy mà cần nhằn hả? Mà thôi sáng mơi đi sớm đó nghen!
- Ủ đi sớm. Mà anh vô đây chờ em hay em lộn ra ngoài kêu anh hả?
- Vô đây làm cái gì! Anh cứ sửa soạn sẵn ở trong đi, lồi gà gáy canh tư hay sớm hơn nữa thì có em vô rồi mình đi luôn. Mà anh có giấy tờ gì lận lưng không?
- Có ba tờ giấy quyền vấn thuốc đây chứ hông có khỉ khô gì khác nữa...

Rồi anh ta đâm lo hỏi thêm:

- Nghe nói đi đường thì lính quận, còn lên Sài gòn thì lính mã-tà hay xét bắt giấy thuế thân lắm phải không em?... Cha. cái điệu này bị mấy ông chặn lại thộp cổ đóng trăn hay bắt đi làm xâu thì nguy quá. Hồi nào tới giờ anh chưa lấy giấy thuế thân, ông già ông nói chưa đủ tuổi với lại tiền bạc hông có, vác đem đi đóng một lần mấy đồng bạc thì kẹt quá!... Mà thuở giờ mình cứ ru rú ở xó ruộng xó rẫy chớ có thò mặt đi đâu mà giấy với tờ!

Phần "trần an" nó :

- Em hỏi là hỏi vậy chớ hông sao đâu. Rủi có ai hỏi thì bắt quá mình cứ nói đại là chưa đủ tuổi chớ lo gì!

Tư Cầu còn thắc mắc:

- Nhưng rủi họ hông tin rồi làm sao?
- Ôi sao anh cứ lo bao đồng hoài! Thì họ nhìn cái mặt mình còn non xoẹt thì họ cũng phải biết chớ. Mà cái việc này dễ ợt, rồi đây thế nào em cũng lo đóng phứt cái thuế thân cho anh.
- À mà hồi nãy, em nói để em vô chớ anh khỏi ra ngoài này. Sao kỳ vậy? Anh tưởng đi thì mình ra ngoài sông cái đón tàu Phước Châu dưới Cầu Kè lên gác khuya để đi thẳng lên Cần Thơ luôn rồi tính đi đâu nữa thì đi, chớ em tính lộn trở vô trong đồng tréo đường hết rồi làm sao?

Phần "xì" một tiếng rồi đáp:

- Lâu lâu anh chịu khó "tính" một cái mà cũng chẳng ăn nhằm gì ráo! Bộ em điên khùng gì mà hông biết ra đón tàu dưới Cầu Kè lên để đi cho tiện hay sao? Nhưng nếu tiện cho mình thì cũng tiện cho thiên hạ. Mình mà xớ rớ ra ngoài vòm đón tàu thì chém chết cũng có đũa đi vô học lại, mà người nhà có đi kiếm thì cũng dễ hỏi phăng ra để theo kịp lồi cổ mình dia. Mình mà có đi rồi thì thế nào họ cũng cho là mình xuống tàu Phước Châu chớ không có trượt đi đâu hết! Anh nghĩ coi em nói như vậy có đúng hông.

Tư Cầu mau mắn đáp:

- Ủ phải rồi đa! Nhưng nếu vậy thì mình đi bằng cách nào bây giờ?
- Còn có cách khác chớ! Bởi vậy nên em mới kêu anh chờ sẵn ở trong để em vô rồi hai đứa mình cùng đi...
- Nhưng nếu mình hông đi đường tàu để lên Cần Thơ thì tính đi đâu?
- Thì trước hết mình cũng phải lên Cần Thơ rồi mới lên Sài gòn sau. Theo em tính thì hai đứa mình phải đi sao cho ngoắt ngoéo để rủi có ai đi kiếm cũng hông mò cho ra được. Sáng mơi em vô trong anh sớm rồi mình lộn băng đồng qua mé La Ghi đón xe đò đi về Trà Ôn. Sau đó, từ Trà Ôn mình quá giang xe đi luôn Cần Thơ. Chừng tới trên rồi mình sẽ liệu tính sau... Anh coi em tính như vậy có được không?
- Chà, em tính cái gì rắc rối quá... mà thôi như thế cũng được? Có rắc rối như vậy thiên hạ mới hông biết đâu mà lần.

Tư Cầu do dự một hồi rồi hỏi thêm Phần :

- À, mà em có cụ bị sẵn chút đỉnh tiền nong gì theo không? Chớ anh nói thiệt, phần anh, anh chỉ vác cái mình không đi thôi đa nghen!

Phần gượng cười:

- Ôi tưởng cái gì chớ việc đó anh khỏi phải nhắc. Em có tom góp theo được ba mớ tiền để dành riêng của em: tiền cho bạc lúa, cho heo nuôi rế đó mà! Cha, còn còn kẹt bầy vịt của em giao cho thằng Tư coi ở trong nữa. Bị gấp quá chớ phải để thủng thỉnh em tìm mồi bán phứt đi thì mình cũng thêm được số tiền khá bộn nữa!

Tư Cầu nói đưa hơi theo:

- Ủ, nội bao nhiêu đó cũng đủ xài rồi!
- Biết sao đủ sao thiếu! Bộ anh nói mình đi năm ba bữa, một tuần gì sao mà tính được chuyện thiếu đủ. Mình phải nghĩ phòng xa đến mấy tháng mình ăn dầm nằm dề ở trên Sài gòn nữa chớ! Đầu chắc lên trên là mình có công ăn việc mần liền... Bởi vậy nên ngoài số tiền riêng em còn gói đem theo một mớ vàng vòng cũng kha khá anh à...

Tư Cầu nói giựt ngược:

- Ý làm vậy hông nên đa em! Tiền riêng của em thì em đem theo gì đó thì đem, chớ vàng bạc ở nhà em tóm luôn nữa thì... kỳ lắm! Cái đó là mình có ý... tham gian quá cỡ rồi, và nếu sau này cái chuyện tụi mình trốn đồ bể ra, anh Hai em hay bác của em đem thưa kiện thì hông dễ đúng gì đâu em!

Phấn gạt ngang:

- Ổi thôi, đến cái nước này mà anh còn e sợ như vậy thì hết chỗ nói! Mình túng thế thì phải liều chớ bộ như không mà ai muốn vậy hay sao?... Mà anh nói kỳ là "kỳ" cái nỗi gì? Nội cái chuyện mình bỏ trốn đây bộ hông "kỳ" hay sao! Đàng nào cũng lỡ rồi thì cho nó lỡ luôn, chớ cứ cà xịch cà lụi như anh vậy hoài rồi chết chùm cả đám hết cho coi!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao nên đành nói xuôi theo:

- Thôi em tính gì đó thì tính... miễn xong xuôi thì thôi. Mà chắc sáng mơi đi thiệt phải hông?

Nghe Tư Cầu hỏi lại như thế, Phấn tức lặng người một hồi, rồi nói sảng:

- Anh thiệt hết chỗ chê! Người ta đã căn dặn năm lần bảy lượt là sáng sớm mới đi, mà anh còn hỏi đi thiệt hay đi giả nữa! Hay anh hông muốn đi thì anh ở lại chớ hông ai ép! Bộ anh nói con này hông có giò có cẳng sao chớ!

Tư Cầu vội năn nỉ:

- Thì anh hỏi là hỏi... để lo liệu sắp đặt trước công việc ở trong vậy mà... Em đi thì anh cũng đi chớ hông có em thì anh ở lại đây làm cái gì!

Rồi anh ta than thở:

- Cha, hông biết mơi anh đi rồi, con trâu và bầy vịt để đó ai biết mà ra trông nom cho nó ăn uống đây!
- Sao mà hông biết! Anh thiệt khéo lo! Em mà mất dạng trong nhà thế nào họ cũng tủa xua vô trong tìm kiếm. Và khi vô tới trong rồi mà lại hông thấy anh nữa thì họ biết tụi mình... làm sao rồi! Chừng đó, thế nào mấy bác ở bên hông sai thằng Năm ra thế anh để chặn trâu, chặn vịt... anh có lo thì lo tụi mình ra đi phen này có... chết đói hay không chớ anh lo gì thứ ba con vịt, con trâu sợ hông có ăn! Mà thử thời anh bỏ phết nó hai ba ngày cũng hông sao hết. Nước, cỏ, cua, còng... ê hề đó, lo gì!

Tư Cầu thở dài làm thinh. Phấn ngóng nhìn vô nhà rồi nói:

- Thôi em vô đây! Anh nhớ dia trong lo sắp đặt cho sẵn sàng đi nghen!... Mà anh có ghé qua nhà nhớ làm tỉnh chớ đừng chôn rận cái gì để cho ở bên sanh nghi nghen anh!... Em dặn hờ như vậy chớ chắc hông ai để ý đâu cái chuyện của tụi mình bắt ngờ quá mà!

Tư Cầu thần thờ đáp:

- Ủi thôi em vô đi... mơi có vô thì vô sớm nghen em, chớ để sáng bưng rồi mình đi ngờ ngờ vậy hông tiện.
- Em biết mà!

Rồi nắm chặt lấy tay Tư Cầu, Phấn nói tiếp:

- Anh coi từ trước tới giờ cái gì em cũng ăn ở tận tình với anh hết vậy anh ráng cho em chuyến này nữa thì tụi mình khỏi lo gì nữa hết!... Anh chắc dư biết, đâu phải em muốn chi cái chuyện trốn tránh này nhưng ngặt nỗi... hai đứa mình thương yêu nhau thì phải tính sao cho vuông tròn. Với lại em cũng ngán ngẫm cái đời sống ở đây quá. Thôi thì hai đứa mình liều một chuyến cho nở mày nở mặt với người ta...

Tư Cầu cướp lời:

- Hay là cho chết dính chùm với nhau thì cũng vậy!

Phấn siết mạnh tay anh ta:

- Chết dính chùm với nhau cũng được, cũng mát ruột!

Tư Cầu vội giựt tay bịt lấy miệng Phấn:

- Ý đừng nói vậy không nên chớ em! Nói bậy như vậy xui xẻo lắm nghen!

Phấn sẽ gỡ tay nó ra:

- Hứ, anh sao hay tin bá lạp hoài!

Vừa lúc đó, có tiếng kẹt cửa và có người lẩn mò bước xuống bậc thềm nhà để ra sau hè, Phấn kè sát vào tai Tư Cầu nói nhỏ:

- Thôi để em vô... chớ để ai ra ngoài này đụng đầu với tụi mình thì đồ bể công chuyện hết. Anh ở lại đi dia sau nghe anh Tư! Và nhớ cái em dặn dò đó nghen!

Dứt lời Phấn vội chạy tuất vô. Tư Cầu đứng lặng yên bên bụi chuối. Như thế, một hồi lâu anh ta mới hay bị muỗi cắn tới tấp nên vội đưa tay đập túi bụi vào khắp mình mẩy từ trước ra sau, từ trên xuống dưới.

Nhưng đến chừng nghe tiếng đập bôm bốp của đôi bàn tay, anh ta hoảng kinh ngó dào dác về phía trong nhà. Thấy đầu đó vẫn êm ru, Tư Cầu vội nhón chân đi lùi trở về nhà...

Qua khỏi rào nhà Phấn rồi, Tư Cầu mới chậm bước lại. Anh thẫn thờ đưa mắt nhìn cảnh vật bao quanh lờ mờ như bóng đêm như muốn gọi lại những lời từ biệt. Trong đêm tối mà sao anh ta như thấy rõ ràng cảnh vật ấy. Anh ta có thể chỉ được chỗ nào có cái mô đất nhô lên trên đường, chỗ nào có cái bọng cây khô, chỗ nào trên bờ rạch có nhiều hang cá thòi lòi... và khi vừa đặt chân lên chiếc cầu tre bắc qua cái xéo nhỏ, anh ta liền nhớ ngay đến cái tay vịn gãy cả tháng nay mà không có ai buộc lại.

Tiếng cọt két của thân tre trên cầu vang ra khi anh ta lần bước đi qua làm cho anh ta vừa lo âu, vừa bực bội mà cũng vừa xót xa trong lòng...